

Ændringsforslagene, skal jeg tillade mig med nogle Ord at omtale de Henvendelser, der have været rettede til Udvalget, medens dette har været samlet. Af disse Henvendelser ere de mest fremtrædende de, som gaa ud paa det ulykkelige Resultat af Overgangen fra privat eller kommunal Tjeneste til Stats-tjeneste. Der er nemlig den Bestemmelse, at den Invalid, som træder ind i Statstjenesten, maa lide Afkortning i eller fuldstændig Afdrag af Forsørgelsen, eftersom den Løn, han faar af Staten, overstiger $1\frac{1}{2}$ Gang Forsørgelsesbeløbet. Det er ikke alle Invalider, der ret have fortaaget dette. Der findes Folk, som ere gaaede fra kommunal eller privat Tjeneste over i Statens Tjeneste og ere blevne meget ilde berørte ved at opdage, at deres Beregninger over, hvad de kunne tjene, ere slaaede feil. Man kan sige, at det er deres egen Skyld — det er ganske sikkert, men paa den anden Side kan man ikke Andet end have en vis Medfølelse for Folk, der stilles under saadanne vanskelige Raar. Udvalget har imidlertid ikke fordristet sig til at foreslaa denne Bestemmelse strøget, da den staar i overordentlig nært Slægtsskab med et Princip, der har Hævd i vore Pensionslove; men man har dog næret Tilbøielighed til at gjøre Noget i denne Retning, og saafremt der under Sagens videre Gang skulde vise sig en lignende Tilbøielighed enten her eller i det andet Thing, mener Udvalget, at den naturlige Veie at gaa vilde være den, at man forandrede Grændsen, der bestemmer, om der skal ske Forringelse i eller Inddragelse af Forsørgelsen til to Gange Forsørgelsens Størrelse istedetfor som nu halvanden Gang. Man vilde derved stille de Vedkommende gunstigere og paa den anden Side ikke træde noget Princip for nær, idet halvanden eller to jo er en tilbøielig vilkaarligt valgt Grændse.

En anden Række af Andragender, som have været henvendte til Udvalget, har nærmest været begrundet i den Opfattelse, at der ikke har været viist tilstrækkelig Humanitet fra Invalidbestyrelsens Side. Efter de velvillige Oplysninger, Udvalget har modtaget, maa Udvalget bestemt gaa ud fra, at dette ikke længere er Tilfældet, at der ikke er Spor af Vilkaarlighed at paavise i noget Tilfælde fra de senere Aar, og at, hvor man har kunnet opstille Sætterne til Gunst for Invaliderne, er det sket. Men at der tidligere har været en vis Misforholdelse, er utvivlsomt; dog tror jeg, at det ogsaa er utvivlsomt, at den ikke har været ganske berettiget; men Udvalget udtaler ialtfald det Haab, at den gode Aand, som nu gjør sig

gjældende, ogsaa fremtidig maa gjøre sig gjældende i Invalidbestyrelsen.

Endelig er der nu til Slutning et Punkt, som ogsaa har været berørt af Forstkjellige, der have henvendt sig til Udvalget, det er nemlig Pensionisternes Raar. I saa Henseende har Udvalget jo ikke kunnet være Andet, end at det er en Sag, som ikke vedrører denne Lov; men disse Andragender have været knyttede til saa fylldige Oplysninger om enkelte af de gamle Pensionisters Vilkaar, at Udvalget dog har følt sig opfordret til at henlede Opmærksomheden paa, om det ikke var ønskeligt ad Lovgivningens Veie ogsaa at gjøre Noget for de gamle Pensionister, der kæmpe haardt med deres smaa Raar.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforlaget og de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Dam: Efter de udsørlige Udtalelser af den ærede Ordfører for Udvalget angaaende Invalideloven kan jeg fatte mig kort og indskrænke mig til blot et Par Ord. Den ærede Ordfører var ved at komme ind paa en Sag, som jeg vil tillade mig yderligere at sige et Par Ord om, og som refererer sig til mine Udtalelser ved 1te Behandling med Hensyn til Administrationen for Invalidvæsenet. Dengang svarede nemlig den ærede Finantsminister, at der end ikke forredes juridisk Bevis for, at den Svagbed, som Vedkommende led af, absolut stammede fra Krigen eller militær Tjeneste, men naar der var stor Sandsynlighed for, at Svagheden hidrørte deraf, saa kunde Vedkommende blive optaget til Invalidforsørgelse. Disse Udtalelser glædede det mig meget at høre af den ærede Finantsminister, da de jo medføre, at ældre Folk, som have deltaget i Krigen, ville, naar de nu i deres senere Alder formærke særlig Svagbed efter et eller andet Saar, som de paa et tidligere Stadium ikke have følt Gene af, efter disse Udtalelser kunne modtage Invalidforsørgelse. — Der var en anden Ting, som saa løselig var paa Tale i Udvalget, men ikke nød videre Fremme, og som jeg idag netop blev mindet om, da jeg gik herhen. Jeg blev nemlig anmodet om at henlede den ærede Finantsministers Opmærksomhed paa Bestemmelsen i § 43 i Lov af 9de April 1851, der gaar ud paa, at Kontorpersonalet i Invalidbestyrelsen særlig skal vælges mellem Invaliderne. Denne Bestemmelse synes ikke at være sket fuldstændig Fyldest til Dato, idet der nemlig — jaadan er der blevet mig sagt — blandt et Personale af ti kun er fire Inva-